

Después de la tormenta

Títol original: *Umi yori mo mada fukaku* **Direcció i guió:** Hirokazu Koreeda (AKA Hirokazu Kore-eda) **País:** Japó **Durada:** 117 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama
Interpretació: Hiroshi Abe, Lily Franky, Isao Hashizume, Sôsuke Ikematsu, Kirin Kiki, Satomi Kobayashi, Yôko Maki, Taiyô Yoshizawa **Música:** Hanaregumi **Fotografia:** Yutaka Yamazaki **Distribuïdora:** Golem Distribución **Estrena a Espanya:** 11/11/2016
Apta per a tots els públics
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Tot i haver començat una prometedora carrera d'escriptor, Ryota va de desil·lusió en desil·lusió. S'ha divorciat de Kyoko i gasta tots els diners que guanya com a detectiu privat apostant en les carreres, per la qual cosa finalment no pot pagar la pensió alimentària del seu fill d'11 anys, Shingo. Ara Ryota intenta guanyar-se novament la confiança dels seus éssers estimats i formar part de la vida del seu fill. La situació no sembla fàcil, però un dia, un tifó obliga tota la família a passar una nit junts... (FilmAffinity)

CRÍTICA

La transparent lucidesa

Kore-eda troba un dels seus temes en la descripció d'unes estretors que són físiques, econòmiques i existencials

En la seqüència que obre *Después de la tormenta*, una mare i la seva filla parlen de dues figures absents: el pare difunt i el germà acabat de divorciar, dues varietats diferents d'una certa idea de fracàs masculí. Les seves paraules passen de l'observació sardònica a matisat afecte, en un joc equilibrat que no resulta tant d'una premeditada combinació entre comèdia i drama, sinó d'una elegant capacitat de transmetre les complexitats i subtextos que s'ententeixen en tota activitat quotidiana. Aquest pròleg és un discurs en si mateix: una perfecta miniatura cinematogràfica o un gran relat breu, en què es detecta un cert pols txekhovià, el mateix que un identificaria en un relat de Raymond Carver o d'Alice Munro. La seqüència també convida a recordar les paraules que el crític José Luis Guarner va dedicar a *El intendente Sansho* (1954) de Kenji Mizoguchi: "Des del primer moment es té la sensació, no d'assistir al començament d'una història, sinó a la revelació d'un món, no quelcom que comença, sinó que ja és".

Hirokazu Kore-eda cada vegada està fent un cinema més nu, allunyant-se dels tan marcats com diversos trets d'estil presents en pel·lícules com *After Life* (1998), *Nadie sabe* (2004) o *Air Doll* (2009): a la poderosa, sàvia mirada humanista de treballs com *Nuestra hermana pequeña* i *Después de la tormenta* li escau molt bé la transparència, el gest de confiar tota comunicació als diàlegs entre els seus personatges, però també a la relació entre els cossos dels seus actors i els espais que ocupen. En aquest sentit, la pel·lícula troba un dels seus temes subterranis en la descripció d'unes estretors que són, alhora, físiques, econòmiques i existencials: poques vegades una pel·lícula japonesa havia transmès millor l'angostura dels apartaments; cap agència de detectius sembla més atrotinada que la que centra la vida laboral del protagonista.

Escriptor malmès i antièpic detectiu d'infidelitats, Ryota, el germà absent en la primera escena, ocupa el centre d'aquesta història sobre la distància entre l'ideal i les rebaixes que ofereix la realitat. De nou, els clarsobscurs d'una paternitat conflictiva adquireixen, com en els més recents treballs del cineasta, una suma importància. El tram final de la pel·lícula, que bé podria ser un altre relat txekhovià d'altura, sublima el que el seu desenvolupament ha anat sedimentant amb molta delicadesa: una serena saviesa vital.

Jordi Costa – Elpaís.com